

Arrest

nr. 130 161 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché SCHALLENBERG, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum bij het consulaat van België te Manila. De afgifte van een visum is hem geweigerd.

Op 16 maart 2011 dient verzoeker opnieuw een visumaanvraag in. Verzoeker gaf als reden op dat hij zijn tante wenste te bezoeken. Op 20 mei 2011 is een visum type C voor een periode van twintig dagen afgegeven aan verzoeker.

Op 1 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag is

ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 4 juni 2012. Deze beslissing is samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 december 2013.

Op 24 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Op 8 juli 2014 is verzoeker gerepatriëerd naar zijn land van herkomst.

Op 24 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

A Monsieur⁽¹⁾, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :

Naam/nom: S..

Voornaam/prénom: Z.

Geboortedatum/date de naissance: (...)1985

Geboorteplaats/lieu de naissance: Santo Tomas

Nationaliteit/nationalité: Filipijnen

wordt inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 (deux) ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

La décision d'éloignement du 24.06.2014 est assortie de cette interdiction d'entrée.⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 27/12/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene werd nochtans door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).(...)”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op het legaal verblijf van verschillende tantes. Ingevolge het inreisverbod wordt hij voor minstens twee jaar gescheiden van zijn “tantes”, hetgeen een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg heeft. In de bestreden beslissing wordt ook met geen woord gerept over zijn gezins- en familieleven in België, te meer nu er “tantes” legaal in België verblijven.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

“Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht- schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet- schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl: verzoekende partij volgens de bestreden beslissing een inreisverbod kreeg van twee jaar omdat zij niet voldeed aan de terugkeerverplichting. Had verzoekende partij gevolg gegeven aan het eerder bevel, aan haar betekend op 27/12/2013, om het grondgebied te verlaten, dan had verzoekende partij geen inreisverbod gekregen. Het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten gingen immers niet gepaard met een inreisverbod. Verzoekende partij is dus zelf verantwoordelijk voor het nadeel dat zij inroept.

Terwijl: de aangevochten vrijheidsberovende maatregel volledig in overeenstemming met de Vreemdelingenwet werd genomen en afdoende werd gemotiveerd. Zo had verzoekende partij een bevel het grondgebied te verlaten in de wind geslagen. Daarenboven werd zij in het kader van het haar gegeven bevel door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten op 27/12/2013.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071 van 6 september 2002; R.v.St., nr. 129.466 van 19 maart 2004; R.v.St., nr. 132.710 van 21 juni 2004).

Terwijl: de Belgische autoriteiten inderdaad notie hebben genomen van het feit dat verzoekende partij een tante heeft in België bij wie hij inwoonde, de genaamde ‘CR’. Verzoekende partij vermeldt echter niet in welke zin het 8 EVRM geschonden zou zijn indien verzoekende partij en haar tante twee jaar gescheiden zouden worden. Verzoekende partij is immers een volwassen man die niet ingaat op het concrete belang van haar voortdurende band met haar tante in België. In haar aanvragen voor een verblijf in België vermeldt verzoekende partij weliswaar dat zij in hetzelfde huis van haar tante woonde, maar brengt zij geen elementen waaruit blijkt dat zij in haar rechten conform 8 EVRM geschonden zou worden bij een tijdelijke fysieke scheiding. Bovendien moet er opgemerkt worden dat verzoekende partij naliet om de vereiste verbintenis tot tenlasteneming, conform bijlage 32, in te dienen bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Mede omwille van het feit dat verzoekende partij niet ten laste werd genomen door haar tante, werd haar aanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekende partij is dan ook niet ten laste van haar tante en bevindt zich niet in een situatie van afhankelijkheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan de verwerende partij stellen dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In haar arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen namelijk het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Van zodra immers verzoekende partij zich mettertijd in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij opnieuw haar tante te bezoeken. Bijgevolg is de terugkeer naar het land van herkomst teneinde er in de toekomst een machtiging aan te vragen niet onverenigbaar met het recht op een privé-leven.”

3.3 Verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij betoogt dat er in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familieleven in België.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert"* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt dat verweerder op de hoogte was van verzoekers gezinsleven in België, met name zijn verblijf bij een tante. Daargelaten de vraag of het inwonen bij zijn tante in België een beschermenswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM en daargelaten de vraag of de aanwezigheid van *"tantes"* in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, stelt de Raad vast dat uit de motieven van het inreisverbod niet kan worden afgeleid dat met deze specifieke omstandigheid rekening werd gehouden. Het gegeven dat verweerder verwijst naar een eerdere beslissing van 4 juni 2012 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, stelt hem hiervan ook niet vrij. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar heeft immers verderstrekkende gevolgen dan de beslissing waarbij werd geoordeeld dat hij niet voldeed aan de voorwaarden voor een verblijf als student. Doordat de beslissing nemende overheid zich op dit punt in stilzwijgen hult en voor de toepassing van een termijn van twee jaar enkel verwijst naar het in gebreke blijven van verzoeker om te voldoen aan de terugkeerverplichting en het feit dat hij door de stad Oostende geïnformeerd was over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, geeft verweerder impliciet te kennen dat hij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, met name verzoekers gezinsleven in België. Nochtans, zoals hierboven werd aangegeven, zit de verplichting om een dergelijk onderzoek te voeren vervat in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel of van de overige middelen, dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 24 juni 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN